

מבעד למסוה (שירים בהסתכלות)

השבוע
הלואי רבש"ע
שורבו כמותו
בארצנו! ...
שמחה כזה
תקות כאלה,
ישועות ונחי

מות זביחוד חדשות שכמותן — תמת
אני אם נוכח בקרוב לשמע כזה!..

וצריך אני להקדים לכם, רבותי,
שמטבעי אין אני בכין גם בשעות

החיים הכי טורדות... אדרבה! תמיד,
תמיד מורגלא בפומי המימרא: גם

זו לטובה! תמיד, תמיד אפילו בשעה
שהפלונית תובעת בפה ודורשת

מצלצלים ואפילו בשעת ט ש ב ר
הכי חמוד לכלנו — תמיד אני מוצא

בקרבי תרפ"ט אלפים אמתלאות
ותלוצים בכדי לנחם אותי ואותה ואת

מחוסרי העבודה, לעולם אין לבי
מתרוקן מתקוות ופי מנחמות...
מילא, זהו הטבע שלי, הטבע

של נחום איש גם זו וביחוד של מנהיג
גינז וגדולינו אלפרד מונד וחיים ויצמן

שיחוי, ואומר אני כי לא עת עתה
לראג ולתתמרמר, כי "הרבי צוח לחיות

שמחים...
"הרבי צוח לחיות שמחים" —

זוהי רק לישנא רבני אדם. האמת
גתגה להאמר כי ה"רביים" מביח

המדרש הישן לא צוו מעולם להיות
שמחים, אדרבה, כלם היו בעלי מרה
שהורה (פסימיסטים בלע"ז) ותמיד
צוו להיות עצובי רוח. הרבי צוח
לבכות ולקטנן על חורבן הבית, על
גלות השכינה על יצר הרע... והרבי

טבתי מהסה בעירנו צוח לקרע ממש
על "כנסת ישראל" ר"ל ועל די-האו,
להבדיל אלה הבדלות, בשעת הישיבה
של "המועצה" שלחם (עיון קול
ישראל!) ולא להנם אמר יהודי פקח
וטוכה ספרים בעירנו את הפסוק:

יש היים שיש בהם יראת שמים ויש
שמים שיש בהם יראת חיים
ואילם נטיתי קצת הצדה:
כוונתי היתה לומר לכם כי היתה

הובת בית רבותינו: אנהה והתמר-
מרות. רק הרביים החדשים מאתמול,
הרביים מלונדון, הם "צוו להיות
שמחים", כמו שרגילים לשיר אצלנו

רקוד ה"רונד" את השיר "הבה
נגילה":

**מוכר חיים להיות שמח
מוכר חיים להיות שמח
מוכרחים! מוכרחים!
להיות שמח-א-א-ח!**

וההכרת, כירועי לא יגונה...
אפשר, שהאסטיניסים שבכם

יעקמו את חטמיהם לשטה זו ואפשר
שהאפיקורסים שבכם ימצאו סירכות
ופנימות של מנהג-שטות זו ויאמרו:
לשמחה מה זו עושה? היה לנו ב"ח
רעש הארמה ועבשיו עומד בבה

הארבה מאחורי כתלינו בעבר הירדן...
ואין לך גליון של העתונים בת"א
ואפילו בירושלם עיה"ק שאין שם
סדרה של משפטים והזמנות של
קריאת שמיטה בחתימת ההוצל"פ
ופשהר"ג (הן הכל אצלנו בראשי
תבות: ההוצאה לפעל, פשיטת הרגל

ממש כמו פלשתינה (א"י) ולא"י,
תא"י, ונא"י וחסר רק פשה"י —
כלומר פשיטת-היד — ושלעמלק,
ז"א שלא על מנת לקבל פרס:
פרס למה? כלום המ ש כ ר ת

אינה מספיקה?... ושוב פעם,
ירט הדרך לפני ורצה אני
למסור לכם רק את טענתם של תלמידי
ה"פסימיסטים" שהק טוענים ואומרים
כי לו היו להם המיליונים של

אלפרד מונד או אפילו חלק טהם
(יהודים עושים מיד פשרות!) היו
צועקים גם הם כמוהו: "אין משבר!"
או לו היו נותנים לכל אחד מכתוסרי

העבודה — כך הם אומרים —
משכחת של"פקיד עיון ואפילו של
פקיד בינוני (שוב פעם הנחה!) במלון
יוז או בקרן היסוד או ב... היו גם הם

מכים באצבע צרדה לפני סוקולוב
וחחרים אחריו: "אין משבר! אין
משבר! משבר כנאפיש אצל קיש!..."

אלא שבכ"ז האופטימיות שבין
מונד וסוקולוב ואפילו ויצמן —
הפרש גדול ביניהם. אופטימיות זו
של מונד היא — למה נכחד? —
לשם פוליטיקה ודיפלומטיה — שאני!
כמו שהיתה אמרת חותנתי ז"ל:

"צביטה בלחי ובלבד שיעמד הצ-
בע!".. צביטה בלב ובקיבוז הרוקה
ובלבד שלא להתיאש. זהו מנהגי
תמיד — שם אני את מבטחי בעזרת
ה' — ומקוה...

ובינינו לבין עצמנו — מרוע
לא נשמח קצת? וכי תכלית היא
באמת להיות שרויים בעצבות. כל
הימים, רואי נגעים ורואים בעבים?
ואלמלא לא בא אלינו ה"קומקום"

כפעם בפעם ור' עזמות בכל עש"ק,
הייתם שוכחים כמעט לצחק...
לא! רבותי! היהודי הוא מטבעו
אופטימיסט, רואה נגהות ורואה

שמש ואפילו בשעה שהוא מ ז ו -
פת לא-עליכם ושרוי בעניני שטרות
ושכר דיחה, די לו לקרא את המברק
הארוך של מונד ל"ריילי אכספרס"

--- ודוקא לעתון זה שעורכו הוא
"יהודי טוב" אעפ"י שהוא אנטי-ציוני
ואנטי לאומי, מפני שבמקום הרשע
שם המשפט! — ומיד הוא נהפך
ונעשה לאופטימיסט!

והולך אני לשטתו של הפרופסור
קואי, שהיה מרפא את הבריות לא

למש וב"אוטווגשסטיון". הוא היה
מצוח לדורשיו לקום בבקר ביום חרף
קר ולומר במקום "מודה אני" ו"אשר
יצר" — ג' פעמים את הלחש: "הם
לוי! הם לוי! הם לוי! ומיד נעשה חם בכל
רמ"ח אבריו רק בכח הרמיון... ועצתי
אמונה גם לכתוסרי העבודה והפרינסק

שלנו בארץ, שיאמרו ג' פעמים ביום,
בקר, צהרים וערב — כלומר: במקום
שלש הארוחות — בלחש ובכוונה
גדולה: "שבע אני! שבע אני!
ועל ה"דארע-קישקע" (נקניקים בלע"ז)
ופרטו את שמותיהם ומקומותיהם וע-

שו להם, כמובן, פרסום גדול בירושלם
עיה"ק.
אלמלי לא היו רבנים כשרים
הייתי חושד בהם, שקבלו התיכת
"דארע קישקע" בתור פרס ו"בקשיש"
על הריקלמה הזו. שעטו למסעדות-

הטרפה בעירנו.
אכן מעשה רב היא באמת!...
כבר אמרתי לכם פעם ואולי גם
פעמים—לך זכור!—כי אני חכם-

כלכלה ולא חכם הפיננסים ולפיכך
כשקראתי בעתונים ע"א ההלואה של
מ י ו ל י ו נ פ ו נ ט בג'רא של
חבר הלאומים פניתי לתלמידי הפיננ-

סיסט המומחה — כמו שקורין לוח
במוסקבה: "ספעץ"!—ושאלתי ממנו:
ילמדנו תלמידנו! חבר הלאומים רוצה
לכרז לנו בערובתו הלואה של מיליון

פונט מאומות העולם בשביל חלוצינו
— כדי לשלם את חובותיה של ההמשד
לה מימי המלחמה, ולא זאת אלא
שהגריב ה ג ו י הזה רוצה בעי-

ל ו ס ש מ ו, מתן-בסתר, ואצלנו
כשיהודי נותן או א ו מ ר לתת
פרוטה אחת או אגורה של ניקל נקובה
הריוה רוצה שיעשו טררם גדול מסבי-
בו, שיפרסמו בכל העתונים ואפילו
ב"עזמות", והעיקר שהיא רוצה לא רק
כתר תורה וכתר רבנות אלא גם

ההנהלה הציונית? ומי משלם את הד'
פיציטים למלון יוז אם לא הברון,
והחנוך יוכית! וכי למי פונים בשעת
הרחק אם לא לזקן שלנו?... ולמה נסע
ויצמן לפריז תחילה אם לא בשביל
המיליון? ע"כ החליט הברון לסדר

מ ל כ ת ה י ל ח את המיליון, ומסד
תמא ימצא גם שותפים ל"עסק", זה;
הוא ישלח את השמש שלו עם מקלו
בידו ורשימה של גבירים ונגידים כדי
"שיחתמו" גם הם—לא "לצאתה" חל"י

לה! — אלא להכנס לענין ומסתמא
יחתמו מפני כמה טעמים: ראשית,
אם הברון נכנס בעסק מסתמא הוא
קרוב לשכר והשנית—עשיר מחייב!...
וראו מן בין בני לבן חמי!

שם באנגליה העשירה, שאינה זקוקה
חליקה להלואה לשבת ול"עמק" ולהנוד
—שם נמצא נדיב אחד שהוציא את
פנקס-השיקים שלו וחתם על ח צ י

מ י ו ל י ו נ פ ו נ ט (נשמתי נעצ'
רת למקרא סכום שכזה בזמננו!)
ושלח למיניסטר הממונה על הכספים
— כדי לשלם את חובותיה של ההמשד
לה מימי המלחמה, ולא זאת אלא

שהגריב ה ג ו י הזה רוצה בעי-
ל ו ס ש מ ו, מתן-בסתר, ואצלנו
כשיהודי נותן או א ו מ ר לתת
פרוטה אחת או אגורה של ניקל נקובה

הריוה רוצה שיעשו טררם גדול מסבי-
בו, שיפרסמו בכל העתונים ואפילו
ב"עזמות", והעיקר שהיא רוצה לא רק
כתר תורה וכתר רבנות אלא גם

כתר מלכות ושכסאו יהיה מרוב מד
ראש, וענין בית הרב הלא יוכית!..
וכשנמצאה איוה יהודית איטלקית
ממצרים, שרכשה לה איוה הון הגון—
איני יודע כיצד?—והחליטם לנדב את

הצדור שלה בחייה, מצאה—נחשורנא
את מי?—את מ י ו ל י ו נ י!
ועתוני הו"ל מספרים כי פיננסיסט
גדול בשיקגו ושמו רונזוואלד נתן

עשרת אלפים דולר למפקד ב י ר ד
(צפור בלע"ז) כדי שיעוף באוירנו
לקטב הדרומי... ואם לא אטעה הרי
הפיננסיסט הזה הבטיח עוד לפני
המלחמה לבית העב הירושלמי כ"ח

אלפים דולרים לבנין הבית ועד היום
הזה אין בית ואין דירה ואין אפילו
כמה לשלם שכר-דירה לבעל הבית
הערכי...
ותיתי להן למטרוניות החשובות

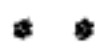
בעירנו טרת קיש ומרת היימסון, שקי
בלו עליהן את המורח לערך נשהי-
מחולות, שיהיה א"ה בראשית החדש
הבעל"ט במגרש הרוסי—לטובת ביתי
העם בירושלם...
ואילם אין זה מעניני הפעם.

העיקר מה שרציתי לספר לכם בזה
הוא הענין של שני העוזבוות
מרומיניה.
בבוקרשט, עיר בירתו של ברטיא-

ני, נפטר בזמן האחרון ד"ר מיכאל
פשקאני, פרופיסור במכללה וחבר
למורשון הרומני. ביום 8 לחדש ינואר
ש"ז פתחו האפוטרופסים את צוואתו

וה"תלמוד" תורה... ושאר "המוסדות" שלהם, ומי שיש לו זמן וסבלנות יוכל להטריח את עצמו ולראות את המהוה הזה — האינדוסטריה הכי טובה בארץ אפילו מהזכיון של ים-המלח.

חוששני כי לתמונה הזאת יש שייכות גדולה עם שני האחים דנו... השגוררות, רכותי, זוהי ביצד שפניעתה רעה ואנשיוו הם מגינים על ה לגימה שלהם... ועוד איד הם שומרים, רק אלהים ישמדנו מהם!..

זכרי לגמר בכי-טוב, רוצה אני רק לבשר בשורה טובה, לתלמידי הצעירים ולתלמידי הצעירות, כי הכל כבר מוכן ומוזמן ב"ה לנשף התלכשת של הלוצי המזרח במלון אלנבי, התכנית, כך מתלפנת לי תלמידתי העספי נית הירועה — היא עשירה ברקודים, במחולות, בהגרות וכל הזריו לקנות כרטיס נשכר!

ומהמת שאני ממהר להכין לי את ה"תלכשת" שלי לפי האלבום של תלכשות-פורים אצל סטימצקי הנני מקצר הפעם ומאחל לכם ולכלנו שבוע של ישועות טובות, של ולנטינו בן השיך בראנע "ציוו" של זכיה בפרם ראשון בנשף התלכשות ושל בשרות טובות עלינו ועל כל ישראל! אמן!

הזאת וגם לא ידועה היא לנו מי היא-בטח היא מהשגוררות שאין לנו עסק בכאלת, ועל החתום:

מזכירו של הרב קוק.

ואירך כתוב במכתבו של מר י.ד. לזין מאמריקה: מתוך מכתבו של הרב קוק ניכר כי יש כאן עסק עם "שנורר פירופיסיונאלי", איני יכול לתבין מתיכן לקחו את הו-תם ואת התימה של הרב קוק? ובכן איפוא הנני מחזיר לך את השיק של 5 דולרים בבקשה לעשות חקו"ד אולי תמצא את האדם האמתי ותמסור לו את נרבותי הקטנה. הריני מוסר לך יפוי-כח להחם את שם האשה ואת שמך על השיק ולמסר את הכסף לנצרכים באמת, והעיקר רוצה אני לדעת אם הששו של הרב קוק הוא נכון והנני כהכה לתשובתך המהירה. ועל החתום:

יעקב דוד לזין

אמר עזמות: לא פרסמתי את שם אשה וגם לא הרפסתי את התמונה בשעורי זה-לא-חלילה מפני שאני חם עליה ועל משפחתה, אלא מפני שזה לא יועיל... הנה, למשל, רמותי באחד משעורי הגורמים על שני אחים אדמונים, שנוררים ידועים, שהם עומדים בכל יום שני וחמשי או ימים אחרים של קבלת-הדאר מחוגל ומקבלים שיקים גדולים וקטנים על שמם לטובת "הישיבה"

האחרונה, מאחוריה עוד שתי ילדות ובקצה — נער ירושלמי בעל קפילוש ופאות קצרות... ומתחת לתמונה מודפס באנגלית: Mother died

(האם מתה) וסמן שחוד וקטן של שתי-זערב על תמונת האב... פתחתי את המכתב ומצאתי בו שני מכתבים, אחד עברי ואחד אנגלי ובתוכם שיק על סך 5 דולרים.

קרא נא את המכתב! זהו העיקר! — אמר לי ידידי, ישבתי וקראתי את המכתב הורגוני בחתימת יד מר יעקב דוד לעזו. יהודי אמריקאי לידידי כד יקץ הנ"ל בירושלם ואחרי הקדמה קצרה הוא נגש לעצם הענין: "בחדש ספטמבר (לפני ימים נור-אים!) קבלתי מכתב בקשה ארוך מירושלם ממשפחה אחת בשם ב... בצורה חצי תריסר של כרטיסי, לשנה טובה... שאחה מהם אני שולח לך בזה על מכתב הבקשה היו הותם וההתימה של הרב קוק!

כ"כ קבלתי תמונה מאת המשפחה האוטללה, שחנני מצחה גם אותה למכתבי זה, ומפני כי לא היה מען כלי זה יהא נקוט בידכם—מכתב זר אסור לפתח, ואולם כדיעכד לאחר שכבר פתחתם אותו מצוה להביט בו—ומתוך האדריסה של המכתב ניכר היה כי הוא בא ממדינת הדולרים.

מתוך המעטפה הגניחו חצי תריסר — ממש, ששה בכרם אחד! — כתבים ובראש וראשונה: תמונת משפחה מירושלם, באמצע יושבת האם, מימינה ומשמאלה שתי צעירות בוגרות וגוזזות שעה כפי האפנה

את המעשה שספרתי לכם כאן לפני שבועות אחדים ע"א יהודי ירושלמי אחד, שנכנס למשרד "המרכיש" והו" מין חותמת ל"ישיבה ולתלמוד-תורה" ובקש להוסיף גם את שמו של הרב קוק, ולאחר שהרית היהודי כי הדי בר נודע לרכנו הגדול ושהוא ענה כי לא דובים ולא יערי, לא חזר עוד למשרד "המרכיש" לקבל את החותם עד היום הזה...

והנה בשבוע זה, בשעת ההפסקה של "שבע שנים" בון מערכה למערכה בהצגת "יעקב ורחל"—אגב על האהל, שלנו וגם על "התקוה" של אימבר ושל אחרים נשוחה איה בשבוע הבעל"ט! — נגש אלי ידידי מר י. ק—ביק, אדם ידוע ומהימן בעירנני והושיט לי מעטפה ארוכה ומעוברת קצת ואמר: תרי זה בשבילך, המר לעז מות!..

לא עברתי חלילה על ה"בחדריג" מפני שהמכתב היה פתוח—אגב נד-כרתי בתורתו של מנהל בנק גדול וקו בקי ורגיל הוא היה אומר לפעידיו: כלל זה יהא נקוט בידכם—מכתב זר אסור לפתח, ואולם כדיעכד לאחר שכבר פתחתם אותו מצוה להביט בו—ומתוך האדריסה של המכתב ניכר היה כי הוא בא ממדינת הדולרים.

מתוך המעטפה הגניחו חצי תריסר — ממש, ששה בכרם אחד! — כתבים ובראש וראשונה: תמונת משפחה מירושלם, באמצע יושבת האם, מימינה ומשמאלה שתי צעירות בוגרות וגוזזות שעה כפי האפנה

מקבלים לא נדבות מהברון פשוט מפני שאינו נו ת אלא שהוא מקבל מהם חזרה קימעא קימעא עפ"י חווה שיש ביניהם ובי? הפיק"א, על חשבון הכספים שקבלו לפנים מהברון... חזר ששני כי לו היה נו ת א היו מקבר לים לא רק הם אלא אפילו במלון-יוז ואפילו... לקתדרא ורגונית במכללה העברית!..

כנראה, שזהו גורלה המר של זכרון-יעקב העלובה! שהיא מקום המוכן לפורעניות ולרכילות וכבר קדם חכם אחד וכתב בספר הזכרונות שלו לשוב הבעשון באנץ מעשה נורא, שאכרו ז"ל הראשונים היו יוצאים לצוד בשבתות—כנראה, לענג-שבת! — לא צפרים ולא אילות השדה אלא דוקא חזירי מ, ולא חזירים סתם אלא חזירי-יער (וכשאוכלים חזיר, אמרי אנשי ציד שיהיה שטו...), והיו צולים אותו באש ואוכלים אותו על ראשו ועל קרבו ועל כרעיו — לא פחות ולא יותר!..

ולסוף — לא דובים ולא חזירים ולסוף — לא יער ולא שנוררים ולא כלום — ועל כנו נא אומרים אנו הזכר-נים לגדולי הדור החשובים שלנו: חכמים הוהרו בדברונם!

ומכיון שאנו עומדים ב"סדרה" של שגוררות, נימא מילתא גם ב"שגוררות" של ירושלם עיה"ק. הן זוכרים אתם בודאי עריין היטב—וכי ישנם בעלי זכרון גדולים מכס תלמידי בוכרונים והזוכרים? —

וביתי" לרגלי חכרמל. ואחד ד"ר אמריקאי מהרמתים צופים, שנסעו יחד בזמן האחרון ברכבת מחיפה ללוד או לירושלם, וברוך נסיעתם דברו שניהם, כמובן, על ענינים גבוהים ורי מים וביחוד על השטה ההתישבות בא"י, הר"ר הפולני תמד בשטת הישוב הראשון של המושבות והשני בשטת הקבוצות...

בדי להכיח את דבריו התחיל הד"ר הפולני—לא של רפואה!—מינה כרובל את המושבות הראשונות, שיש להן בסיס כלכלי ידוע כגון: ראשוני לציוו, פתח תקוה, חדרה, זכרון-יעקב... מה? זכרו ו-י ע ק ב?.. סליחה!—אמר האמריקאי—רק לא זה! — מדוע?—שאל השני בתמיה. — מפני כי ישנם אכרים בזו— השיב הראשון—שהם חיים מ-ש-נו ד ר ו ת, ומקבלים נדבות מה-ברון... ולסוף, כשנגעו בשאלת המסחר והתעשייה בארץ, הוסיף הד"ר האמר ריקאי בנחת: טובים לנו שלש מאות "בולשביקים" מכל החנונים הקטנים שבארץ.

מילא, איני רוצה להכנס לגבולו של ה"רפורטר" המסחרי שלנו במלון יוז ומניח אני את זה עד שיבוא תשבי ויתרץ את הקושיא החמורה הזו, אבל בנוגע לזכרו נים שלי — הריני כפרתם! — יכול אני (אעפ"י שאני בראכה, ומה יכול בן אכר לדעת ומכל שכן זכרונני?) להעיד כי מעה הד"ר האמריקאי בדבריו, אין האכרים

ולו הייתי אני חבר בחלוצי המזרח או אפילו חצי ספרדי פאיש-תברול שלנו הייתי פניה את האשה מרת, סימי, ואת כל העסק שלה והייתי נוטל ביד את הענין של בוקרשט. ראשית חכמה, לא הייתי נוסע לכינה אלא לרומיניה לסדר את הענין שלא תשלט בו חלילה עינא-בישא כמו אצל כדורי ויתקיימו דברי המת בצוואתו והשנית הייתי תובע ממלון-יוז למסר את המצללים דוקא להחית הספר-דים, דהיינו: מייתי פותח משרד גדול ומכנים לתוכו רק פקידים ספרדים טהורים ולמראית-עין הייתי מקבל גם פקיד אשכנזי קטן, כשם שהשאירו פקיד ספרדי קטן שם במלון-יוז, מדה כנגד מדה!.. ושוכ הייתי נותן תקציר-בים לכפך ברוך, ול"באר יעקב" ולבאר-יצחק, בעיקר, הייתי פותח קתדרא מיוחדת לעניני היהדות באפי-דיקה הצפונית כדי שלא יתגולל אלמאליח במצרים ההמה (אגב, יצא לאור תרגומי העברי מספרו של פרו-פיסור סלושץ על צפון אפריקה), קתדרא למיוחסים ולגאונים לפולקלור ולשירה של ד' יהודה הלוי, של אבן-גבירול ושל הרב שכתאי ג'איו... הייתי שולח על "חשבון הגביר" את העו"ד הצעיר להונג-קונג ועורך נשפי יי-חחול לתלבושות בכל שני וחמשי לחלוצים ההרוצים ולתלוצות המזרח הנאות — במוערון שלחם! בקצרה הייתי מחליט להמיר את דתי ל"פריינק"...

ומעשה בשני יהודים מגדולי הדור ומרמי-המעלה בארצנו, אחד ד"ר פולני א"י, ודוקא ממו? — מספר ד' י...

של המנוח והנה לתמונה הגדול של בני-משפחתי (שכחתי לומר לכם שהוא גוי מאה למאה) שמעו כי הוריש את גופו לתלמידים היהודים שבבית-המדרש לרפואה מפני שאינם יכולים להיות נוכחים ולהשתתף בשעת נתוחי הגופות (דיסקציון בלע"ז) בע-טים של הכריהם. הרומינים... "אני דורש—כך כתוב בצוואה— שרצוני זה יתמלא בביוק משום שאיני יודע ומכיר אלא דת אחת, הדת הכי גדולה, דת האמת והאהבת-הזולת". וכ"כ הוא מוריש את ספריתו המסצועית לתלמידים העניים מבין היהודים, שאין באפשרותם לקנות להם ספרי-למוד לרפואה. וכשאנו קוראים בעתונים ובמכת-בים ע"א הפרעות שעושים הכתלמים והפרופיסורים ביהודים ברומניה, שור-אלים אנו בעל כרחנו את שאלתו של אברהם אבינו בשעתו על סדום: אולי יש צדיק אחר?.. האף תספה צדיק עם רשע?..

וכל ימי הייתי מצטער ואומר, שתנועתנו עניה ב"עזבונות" עד כדי בזיון כמש וקרנותינו לא זכו עד כה לעזובן הגון. העזובן של כדורי נתגלגל לממשלה עד לרגלי ההתכבה והירושפה של "סימי" עדרת-מחלקת בין הספר-דים והאשכנזים מירושלם עד הונג-קונג, והנה סוף-זכינו לעזובן אמתי מאת נשיא העדה הספרדית בבוקרשט, חתיכה הראויה להתכבה, עשרה מליון לוי (לא לא"י!), בערך 125000 לירות א"י, ודוקא ממו? — מספר ד' י...